

UZASADNIENIE

Powód (...) Ltd z siedzibą w W., Malta, wniósł o zasądzenie od pozwanego T. R. kwoty 3.304,60 zł wraz z odsetkami wskazaniami w pozwie i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 27 lipca 2016 r. w związku z zaakceptowaniem przez (...) Sp. z o.o. wniosku o udzielenie pożyczki oraz spełnieniem przez stronę pozwaną potwierdzenia woli zawarcia umowy jakim było przelanie na rachunek wskazanego przez spółkę (...) Sp. z o.o. podmiotu kwoty 0.01 zł, (...) Sp. z o.o. (działając za pośrednictwem spółki (...) Sp. z o.o.) dokonała przelewu pożyczki w wysokości 2600 zł na rachunek bankowy pozwanego. Dzień spłaty pożyczki został określony na 26 sierpnia 2016 r., a całkowita kwota do spłaty wyniosła 3248,23 zł. Jednocześnie wskazał, że pożyczka została udzielona pozwanemu w ramach promocji polegającej na zwolnieniu z obowiązku zwrotu całości lub części kosztów związanych z udzieloną pożyczką. Wskazał, że zgodnie z treścią Regulaminu (...), w przypadku braku terminowej spłaty udzielonej pożyczki, warunki promocyjne przestają obowiązywać i pożyczkobiorca zobowiązany jest do spłaty pożyczki wraz z kosztami, które zostały objęte rabatem. Mając to na uwadze, powódka dochodzi zapłaty kwoty (...) .60 zł, na którą składa się pożyczka w kwocie 2600.00 zł oraz prowizji w kwocie 704.60 zł.

Powód podał, że Spółka (...) Sp. z o.o. podjęła liczne próby kontaktu ze stroną pozwaną celem wezwania do spłaty zadłużenia, a następnie działania windykacyjne. jednak bezskutecznie. W związku z faktem, że działania windykacyjne nie przyniosły żadnego rezultatu, spółka (...) Sp. z o.o. podjęła decyzję o cesji wierzytelności przysługującej jej w stosunku do strony pozwanej. W dniu 01 listopada 2016 r. powódka oraz spółka (...) Sp. z o.o. zawarły umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była m. in. wierzytelność przysługująca spółce (...) Sp. z o.o. od pozwanego.

Po zawarciu umowy Cesji Wierzytelności Powódka wystosowała do strony pozwanej pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności oraz pisemne wezwanie do zapłaty, na adres wskazany przez pozwanego w procesie rejestracji w (...) Sp. z o.o. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

Na dzień złożenia pozwu zadłużenie pozwanego wyniosło łącznie (...) .60 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, że kwestionuje roszczenie dochodzone pozwem co do samej zasadności jak i co do wysokości. Wskazał, że powódka nie wykazała istnienia wierzytelności, której zasądzenia domaga się. Nie wykazała, że skutecznie nabyła wierzytelność. Wskazał, że umowa cesji nie jest podpisana przez prawidłowo umocowane do reprezentacji spółki osoby, na przedłożonej umowie cesji złożone zostały nieczytelne podpisy nieustalonych osób. Powód ponadto nie wykazał, że umowa cesji dotyczy wierzytelności pozwanego, tabela z wykazem załączonych do umowy cesji wierzytelności stanowi niepodpisany i przez nikogo nieautoryzowany dokument prywatny, który nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim treści. Ponadto tabela zawiera jedynie numery pożyczek, bez oznaczenia dłużnika, względem którego wierzytelność miałyby przysługiwać. Tabela ta nie zawiera informacji o pożyczce numer (...), którą miał zawrzeć pozwany, nie dokumentuje więc w żaden sposób cesji wierzytelności przysługującej względem pozwanego. Podał również, że wierzyciel pierwotny nie mógł dokonać cesji wierzytelności w oparciu o umowę ramową pożyczki, bowiem umowa ta nie tworzyła praw i obowiązków, lecz stanowiła jedynie wzór dla właściwych umów zawieranych w oparciu o umowę ramową. Powódka przedstawiła bliżej nieokreślony wydruk ramowej umowy pożyczki, która nie posiada podpisu pożyczkobiorcy, nie jest to więc umowa pożyczki. Nie jest też ona zaakceptowana przez pozwanego, nie jest opatrzona podpisem pozwanego. Nie zawiera też unikalnego numeru umożliwiającego jej identyfikację, na który wskazuje powód. Pozwany zauważył, że dokonanie przez niego przelewu z indywidualnego rachunku bankowego na kwotę 0.01 zł nie zawiera żadnego unikalnego kodu potwierdzającego ramową umowę pożyczki, wbrew temu, jak twierdzi powód, że pozwany potwierdził zawarcie umowy pożyczki dokonując wpłaty kwoty 0.01 zł poprzez wpisanie w tytule tego przelewu unikalnego kodu. W takiej sytuacji pozwany stwierdził, że nie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 marca 2016 r. sporządzona została przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ramowa umowa pożyczki, w której jako pożyczkobiorca wpisany został T. R.. Przedmiotem tej umowy było udzielenie przez pożyczkodawcę pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić na warunkach określonych w ramowej umowie pożyczki. Pożyczkę uważało się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na indywidualnym koncie bankowym pożyczkobiorcy. Warunkiem udzielenia pożyczki było zarejestrowanie się przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej pożyczkodawcy, dokonanie przelewu potwierdzającego rejestrację w kwocie 0,01 zł, złożenie prawidłowego wniosku o udzielenie pożyczki za pośrednictwem formularza internetowego, zaakceptowanie wniosku przez pożyczkodawcę, przejście przez pożyczkobiorcę pozytywnej weryfikacji i zawarcie umowy pożyczki w sposób określony w ramowej umowie pożyczki. Ramowa umowa została podpisana przez pożyczkodawcę.

W dniu 27 lipca 2016 r. sporządzona została umowa pożyczki nr (...) na kwotę 2.600,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty określona została na 3.269,54 zł. Dzień spłaty pożyczki został określony na 26 sierpnia 2016 r. Umowa została podpisana jedynie przez pożyczkodawcę.

W dniu 22 listopada 2015 r. dokonany został przelew kwoty 0,01 zł. z adnotacją „Akceptuję warunki Ramowej Umowy P. (...) PESEL (...)”.

W dniu 03 kwietnia 2015 r. zrealizowany został przelew kwoty 2.600,00 zł, jako tytuł przelewu podano pożyczkę (...), zaś jako odbiorcę wskazano T. R..

(dowód: ramowa umowa pożyczki, k. 21-23, umowa pożyczki nr (...) k. 20, potwierdzenie przelewu, k. 16, 17)

W dniu 01 listopada 2016 r. między (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i powodem zawarta została umowa cesji wierzytelności, których listę stanowił Załącznik nr 1 do umowy.

(dowód: umowa cesji wierzytelności, k. 25-27)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, które zostały zakwestionowane przez pozwanego.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., której odpowiednikiem jest przepis art. 232 k.p.c., strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu na jego rzecz konkretnej i zindywidualizowanej wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego. Dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie z inicjatywy powoda, nie są wystarczające do ustalenia, że doszło do zawarcia umowy pożyczki, będącej źródłem zobowiązania, z którego wynikać miałyby wierzytelność dochodzona pozwem, jak również, że wierzytelność ta była przedmiotem umowy cesji z dnia 01 listopada 2016 r.

W przedmiotowej sprawie powód na potwierdzenie dokonania cesji przedłożył umowę cesji wierzytelności z dnia 01 listopada 2016 r. wraz z załącznikiem z wykazem wierzytelności z dnia 01 listopada 2016 r.

W ocenie Sądu wymienione dokumenty nie dowodzą nabycia wierzytelności względem pozwanego, ponieważ w żadnym z wymienionych dokumentów nie jest wskazane wprost, że doszło do cesji wymagalnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanego w określonej kwocie, a ponadto osoba pozwanego nie jest wprost w umowie

wymieniona. Przedłożona Lista wierzytelności jak na k. 28 jest niepodpisana przez strony umowy, chociaż stanowi integralną część umowy cesji. Może zatem stanowić jedynie dowód na to, że została wystawiona bądź wygenerowana elektronicznie przez stronę zainteresowaną wynikiem procesu. Nie można na niej opierać twierdzenia, że na rzecz powoda doszło do przelewu zindywidualizowanej wierzytelności przysługującej względem pozwanego.

Dowodem na zawarcie umowy i dokonanie cesji nie mogą być również dokumenty prywatne w postaci wezwania o dokonanej cesji (k.13) i ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.14). Powód nie przedłożył bowiem potwierdzenia odbioru ani nawet potwierdzenia nadania wymienionych pism, nawet drogą elektroniczną. Ponadto, nie zostały one przez nikogo podpisane i stanowią jedynie wygenerowane elektroniczne wydruki. Nie zostały też one poświadczane za zgodność z oryginałem, nie stanowią więc dowodu. Powód nie wykazał więc też skutecznego zawiadomienia dłużnika o ewentualnym przelewie wierzytelności.

Ponadto wskazać należy, że ani umowa ramowa pożyczki, ani umowa pożyczki nr (...) nie zostały przez pozwanego podpisane. Na szczególne podkreślenie zasługuje okoliczność, że – jak wynika z cytowanych wyżej postanowień umowy ramowej pożyczki, potwierdzeniem przez pożyczkobiorcę jej warunków miało być wykonanie przez niego przelewu potwierdzającego rejestrację. W niniejszej sprawie powód przedłożył na dowód powyższego dokument bankowy, dokumentujący przelew na kwotę 0,01 zł z dnia 22 listopada 2015 r. Jednak ramowa umowa pożyczki zawarta została w dniu 05 marca 2016 r., a umowa pożyczki nr (...) w dniu 27 lipca 2016 r., zatem dołączony dowód uiszczenia opłaty w kwocie 0,01 zł z dnia 22 listopada 2015 r. nie może stanowić przelewu potwierdzającego rejestrację w związku z umowami z 2016 r. Tym samym powód nie udowodnił, że pozwany zaakceptował wynikające z umowy ramowej warunki pożyczki. Nie sposób zgodzić się z powodem, że pozwany dokonując przelewu kwoty 0,01 zł w dniu 22 listopada 2015 r. potwierdził tym samym wolę zawarcia ramowej umowy pożyczki z dnia 05 marca 2016 r. Brak potwierdzenia wykonania przez pozwanego takiego przelewu kwoty 0,01 zł po dacie ramowej umowy pożyczki z dnia 05 marca 2016 r. potwierdza wątpliwości co do zawarcia umowy. Samo bowiem wykonanie przez pożyczkodawcę przelewu na rachunek bankowy, w dodatku bez możliwości zweryfikowania, kto jest jego posiadaczem, nie jest wystarczającym dowodem zawarcia umowy na określonych w umowie ramowej warunkach. Zauważyć przy tym należy, że na podstawie dołączonych dokumentów bankowych nie można ustalić podmiotu, na którego konto uiszczona została kwota 0,01 zł, ani podmiotu, który w dniu 27 lipca 2016 r. dokonał przelewu kwoty 2.600,00 zł (k.16,17). Wyjaśnienie tych okoliczności było niezbędne także i z tego powodu, że pozwany nie zaprzeczał, iż zawierał umowy pożyczki extraportfel (k.67), ale ani z jego pisma ani z dowodów przedstawionych przez powoda nie wynika, o którą umowę pożyczki chodzi i której dotyczy powództwo. Przedłożone przez powoda dowody tego nie wyjaśniają.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał również, że dochodzona przez niego wierzytelność była przedmiotem umowy cesji z dnia 01 listopada 2016 r. Brak jest w treści umowy cesji jakiegokolwiek odniesienia do przedmiotowej wierzytelności. Dołączony do pozwu wykaz, zawierający m.in. numer umowy (...), nie został przez nikogo podpisany. Co więcej, nie wynika z niego, że stanowi on Załącznik nr 1 do umowy cesji z dnia 01 listopada 2016 r.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wierzytelność, stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe elementy muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W konsekwencji należy uznać, iż powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność, a Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.). Sąd jest zobowiązany podjąć inicjatywę dowodową, np. w razie nieporadności strony, działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, która nie jest w stanie przedstawić środków dowodowych w celu uzasadnienia swoich twierdzeń (por. wyrok z uzas. SN z 05.11.1997 r., III CKN 244/97, OSNC 1998/3/52, oraz uzasadnienie do wyroku SN z 10.10.1997 r., II CKN 378/97, OSP 1998/6/111). W ocenie Sądu taka sytuacja w przypadku powoda nie miała miejsca.

Mając na uwadze powołane wyżej okoliczności, powództwo należało oddalić.

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

O., 11.08.2017 r.